

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200012
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8020200012.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): U. T., bytom W. M. XXXXX/X, T., IČO: 37 712 071, právne zastúpený: JUDr. Marek Bujdoš, advokát, so sídlom Hlinky 262/6, Stropkov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zo dňa 27. novembra 2019 číslo: 102737976/2019, číslo: 102738086/2019, číslo: 102737712/2019, číslo: 102737849/2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/2/2020- 102 zo dňa 20. októbra 2022 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad Prešov (ďalej aj ako „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január - marec, máj - december 2015. O výsledku zistenia z daňovej kontroly vyhotovil Protokol z daňovej kontroly č. 101281568/2017 zo dňa 09.06.2017, ktorý spolu s Výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v Protokole č. 101282939/2017 zo dňa 09.06.2017 žalobca osobne prevzal dňa 12.06.2017. Následne správca dane vydal rozhodnutie zo dňa 09.05.2018, ktorým žalobcovi podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobia máj, august, september a november 2015. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že rozhodnutie správcu dane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správca dane v uvedenej veci opakovane konal a rozhodol rozhodnutím zo dňa 01.10.2018, ktoré následne žalovaný taktiež zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Správca dane tak po zrušení dvoch rozhodnutí opakovane vo veci konal a na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly a vyrubovacieho konania vydal rozhodnutia zo dňa 24.09.2019 č. 531002/2019, č. 102226870/2019, č. 530899/2019 a č. 530947/2019 (ďalej len „rozhodnutia správcu dane“), ktorými žalobcovi podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2015 v sume 21.121,68 eur, za zdaňovacie obdobie november 2015 v sume 10.456,68 eur, za zdaňovacie obdobie máj 2015 v sume 3.000 eur a za zdaňovacie obdobie august 2015 v sume 14.593,81 eur.

2. Rozhodnutím č. 531002/2019 zo dňa 24.09.2019 správca dane podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2015 v sume 21.121,68 eur z faktúr č. FV20150944, č. FV20150945, č. FV2015949 od dodávateľa BRASTRECH s.r.o. za pomocné, stavebné a rekonštrukčné práce.

3. Rozhodnutím č. 102226870/2019 zo dňa 24.09.2019 správca dane podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2015 v sume 10. 456,68 eur z faktúr č. FV20151141, č. FV20151142 od dodávateľa BRASTRECH s.r.o. za stavebné a rekonštrukčné práce.
4. Rozhodnutím č. 530899/2019 zo dňa 24.09.2019 správca dane podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2015 v sume 3.000 eur z faktúry č. FV20150574 od dodávateľa BRASTRECH s.r.o. za pomocné a rekonštrukčné práce.
5. Rozhodnutím č. 530947/2019 zo dňa 24.09.2019 správca dane podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2015 v sume 14.593,81 eur z faktúr č. FV20150834, FV20150837, FV20150839 od dodávateľa BRASTRECH s.r.o. za stavebné a rekonštrukčné práce.
6. Voči uvedeným rozhodnutiam správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorých rozhodol žalovaný rozhodnutiami č. 102737976/2019 (za zdaňovacie obdobie september 2015), číslo: 102738086/2019 (za zdaňovacie obdobie november 2015), číslo: 102737712/2019 (za zdaňovacie obdobie máj 2015), číslo: 102737849/2019 (za zdaňovacie obdobie august 2015), všetky zo dňa 27.11.2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“), ktorými rozhodnutia správcu dane potvrdil.
7. Dôvodom nepriznania nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty bolo, že žalobca neodstránil pochybnosti správcu dane týkajúce sa dodania pomocných, stavebných a rekonštrukčných prác v kontrolovaných obdobiach a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že služby boli dodané spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. Správca dane zistil, že ani jedna zo zúčastnených preverovaných osôb nedodala fakturované služby žalobcovi a na základe toho vyslovil pochybnosti o správnosti a pravdivosti dokladov predložených žalobcom. Sťažovateľ pochybnosti správcu dane nevyvrátil a podľa správcu dane tak neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal, že služby boli reálne dodané deklarovateľom spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. Fotodokumentácia predložená žalobcom podľa názoru správcu dane nepreukazuje, že by boli služby vykonané dodávateľom BRASTRECH s.r.o. ale ani jeho subdodávateľmi, a to spoločnosťou PreShov H+R, s.r.o. alebo MPV Consult, s.r.o.
8. Vo všetkých prípadoch tak správca dane aj žalovaný konštatovali, že nebolo preukázané, že žalobca ako daňový subjekt splnil hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr od dodávateľa BRASTRECH s.r.o., čím došlo k porušeniu § 49 v nadväznosti na § 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), lebo žalobca nepreukázal, že k dodaniu prác došlo dodávateľom uvedeným na faktúrach, t. j. spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. a ani jeho deklarovateľmi subdodávateľmi PreShov H+R, s.r.o. a MPV Consult, s.r.o.

II. Konanie pred správny súdom

9. Samostatnými správnymi žalobami sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného (vedené pod spisovými značkami 5S/2/2020, 5S/3/2020, 5S/6/2020, 5S/8/2020), ako aj rozhodnutí žalovaného za zdaňovacie obdobia október, november a december 2014 (vedené pod spisovými značkami 5S/1/2020, 5S/4/2020, 5S/5/2020). Uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“) č. k. 5S/1/2020 - 97 zo dňa 28.04.2020, právoplatným dňa 19.05.2020, správny súd spojil podľa § 65 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) veci vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5S/1/2020, 5S/2/2020, 5S/3/2020, 5S/4/2020, 5S/5/2020, 5S/6/2020, 5S/8/2020 na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. 5S/1/2020.
10. V priebehu konania správny súd zistil, že všetky veci sa síce týkajú rovnakého účastníka konania, aj skutkovo súvisia, ale nie všetky sa týkajú rovnakého zdaňovacieho obdobia. Z uvedených dôvodov, z dôvodu vhodnosti, správny súd veci spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 5S/1/2020, týkajúce sa zdaniteľného obdobia roku 2015, najprv vylúčil na samostatné konania a následne, v záujme hospodárnosti spojil na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. 5S/2/2020.
11. Následne správny súd rozsudkom č. k. 5S/2/2020- 102 zo dňa 20. októbra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 SPP zamietol žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného spolu s prvostupňovými rozhodnutiami správcu dane za zdaňovacie obdobie máj, august, september a november 2015. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.
12. Správny súd podľa § 140 SSP v plnom rozsahu odkázal na rozhodnutie správneho súdu v totožnej veci sp. zn. 5S/1/2020-123 zo dňa 20. októbra 2022, a to vzhľadom na skutočnosť, že vo veciach spojených do konania 5S/2/2020 ide o totožných účastníkov konania, totožnú problematiku, totožnú argumentáciu žalovaného vo vzťahu k spochybneným dodávateľským faktúram od spoločnosti BRASTRECH s.r.o., ktorá mala práce poskytnúť subdodávateľsky v reťazci MPV Consult, s.r.o. > PreShow H+R, s.r.o. > BRASTRECH s.r.o.. Totožná bola podľa správneho súdu aj argumentácia

žalovaného a žalobné body žalobcu; rozdiel je len v zdaňovacích obdobiach (veci sp. zn. 5S/1/2020 sa týkajú zdaňovacieho obdobia 2014.

13. Správny súd v odôvodnení rozhodnutia najskôr zopakoval zistenia správcu dane a uviedol, že z nich vyplýva, že dodanie zemných, stavebných a rekonštrukčných prác fakturovaných spornými faktúrami je deklarované len formálne, bez preukázania skutočného materiálneho dodania spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. a jej subdodávateľmi. Uviedol, že aj keď je faktúra dôkazným prostriedkom, je takýto dôkaz použiteľný iba ak je nepochybné, že údaje v ňom uvedené odrážajú reálnu skutočnosť. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný ešte nie je dôkazom, že daňový subjekt je oprávnený si uplatniť právo na odpočítanie dane z tohto dokladu. Zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky a v konkrétnom prípade žalobca svoje dôkazné bremeno preukázať splnenie materiálnych podmienok, neuniesol.

14. Správny súd v súvislosti s dôkazným bremenom poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle ktorej, ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet uznaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21.04.2020, bod 40, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR pod R26/2021, sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11.06.2019, bod 49 a 50, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR pod R6/2020).

15. Daňové orgány podľa správneho súdu vychádzali zo správneho rozloženia dôkazného bremena. Zo strany daňových orgánov nešlo o nezákonné zaťažovanie daňového subjektu dôkazným bremenom, ktoré mu neprislúcha, ale o zotrvanie na legitímnej požiadavke preukázania skutočností majúcich vplyv na správne určenie dane v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňovým subjektom, ktorý si odpočítanie dane uplatnil a ktorý pri primeranej obozretnosti a odbornej starostlivosti predpokladanej pri výkone podnikateľskej činnosti mal možnosť zabezpečiť hodnoverné dôkazy súvisiace s realizáciou deklarovaných plnení.

16. Správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného boli vydané v medziach logickej správnej úvahy, s oporou v zistenom skutkovom stave, žalovaný sa v dostatočnej miere vysporiadal s námietkami žalobcu, skutkový stav bol zistený v dostatočnom rozsahu a správny orgán dospel k správnym právnym záverom. Rovnako konštatoval, že procesné práva žalobcu v konaní boli dodržané a nedošlo k takým procesným vadám v konaní, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Žalobca mal vytvorený priestor, aby sa k zisteniam vyplývajúcim z prebiehajúcej kontroly mohol vyjadriť a realizovať svoje procesné práva, o. i. právo predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení.

17. Čo sa týka námietky nezákonne získaných dôkazov, správny súd poukázal na § 24 ods. 4 Daňového poriadku, podľa ktorého ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. V prípade dôkazov získaných daňovými orgánmi, daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, o výsluchu svedkov bol žalobca riadne upovedomený, aj napriek tomu sa ich výsluchu nezúčastnil, s ďalšími získanými dôkazmi vrátane svedeckých výpovedí iných osôb bol žalobca riadne upovedomený a mal možnosť sa k nim vyjadriť.

18. Ohľadne žalobných námietok týkajúcich sa preukázovania daňového podvodu, správny súd uviedol, že daňové orgány nekonštatovali podvodnú činnosť žalobcu, ale dôvodom vydaných rozhodnutí bolo nepreukázanie splnenie tzv. hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie práva na odpočet DPH.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko žalovaného

19. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodov v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutia žalovaného a veci mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu kasačný súd priznal náhradu trov kasačného konania.

20. Namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil a rozložil dôkazné bremeno medzi sťažovateľa a správcu dane tým, že tento mal preukázať dodania konkrétnym deklarovaným dodávateľom BRASTRECH, s.r.o. Namietal, že správny súd rozhodol v rozpore so závermi rozhodnutia SD EÚ vo veci C-610/19, Vikingo Fővállalkozó Kft., pokiaľ ide o presun dôkazného bremena a posúdenie, či došlo k reálnemu dodaniu. Napádal závery správneho súdu o jeho povinnosti overovať, či má dodávateľ vlastné kapacity, alebo bude dodávku uskutočňovať subdodávateľsky. Vyžadovanie takýchto povinností v legislatíve podľa sťažovateľa absentuje.

21. Namietal závery správneho súdu i žalovaného, že nepreukázal, že dodávku uskutočnil deklarovaný dodávateľ, čo nepovažuje za eurokonformné. Namietal aj záver, že nebolo preukázané reálne plnenie. Podľa sťažovateľa on si splnil svoju dôkaznú povinnosť, sporným nie je reálnosť dodávok a správca dane naopak vôbec neuskutočnil „vedomostný test“ o možnej účasti sťažovateľa na daňovom podvode.

22. Sťažovateľ citoval viaceré časti rozhodnutia SD EÚ vo veci C-610/19, Vikingo Fővállalkozó Kft. a zotrval na tvrdení, že hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane boli splnené, lebo nie je sporné dodanie služieb, na ktoré sa vzťahujú predmetné faktúry a fotodokumentácia. Sťažovateľ si overil svojho dodávateľa a plnenie preukázal nielen formálnymi dôkazmi, ale aj dôkazmi preukazujúcimi reálnosť dodávky. Podporne poukázal aj na rozhodnutia SD EÚ vo veciach C-18/13, Maks Pen, C-446/15, Signum Alfa Sped a C- 610/19 a ďalšie. Taktiež uviedol, že sa správny súd nevysporiadal s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľa.

23. Naďalej namietal, že dokazovanie bolo v rozpore s § 3 a § 24 Daňového poriadku a že v danom prípade správca dane a aj správny súd pričítali sťažovateľovi existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno. Sťažovateľ predložil správcovi dane všetky dôkazy, ktorými disponovať mal a mohol a preukázal splnenie hmotnoprávnych aj formálnych podmienok na uplatnenie odpočítania dane. Uviedol, že dokazovanie neprebehlo zákonným postupom a bolo porušené jeho právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom s čím sa nevysporiadal ani správny súd.

24. Správny súd odobril rozhodnutia žalovaného, hoci sú zdôvodnené dôkazmi z iných konaní alebo dôkazmi získanými nezákonným postupom alebo nešpecifikovanými informáciami Kriminálneho úradu finančnej správy (ďalej len „KÚFS“) získanými mimo daňového konania. Nahliadnutím do spisov iných daňových subjektov zo strany správcu dane bolo porušené jeho právo byť prítomný pri výsluchoch svedkov a klásť im otázky podľa § 45 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku. Práve dôkazy, ktoré boli získané nahliadnutím do spisov iných daňových subjektov, boli podľa sťažovateľa tými dôkazmi, na základe ktorých sa dospelo k záveru o nepriznaní odpočítania dane. Postupom správcu dane tak podľa sťažovateľa došlo k obchádzaniu inštitútu výsluchu svedka. Zároveň sa podľa sťažovateľa výpovede svedkov pred inými orgánmi štátnej správy nemôžu použiť ako dôkaz v daňovom konaní. Navyiac, operatívne zistenia získané KÚFS, ktoré považuje za nezákonné, nie sú žiadnym dôkazom, pretože ide iba o informáciu žiadnym spôsobom neoverenú.

25. Sťažovateľ ďalej uviedol, že nie je sporné, že dodávateľ BRASTRECH s.r.o. má postavenie zdaniteľnej osoby, pričom správca dane a ani správny súd nešpecifikovali, aké dôkazy by považovali za dostatočné na odstránenie pochybností. Konštatoval, že správny súd použil reštriktívny výklad daňových predpisov v neprospech sťažovateľa a odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je eurokonformné. Napadnutý rozsudok považuje za rozporný so zásadou právnej istoty. Záverom tiež uviedol, že absenciou postupu v zmysle § 46 ods. 5 Daňového poriadku vôbec nedošlo k prenosu dôkazného bremena zo správcu dane na sťažovateľa, keďže všetky výzvy na vyjadrenie pre sťažovateľa boli všeobecné, generické a bez hlbšieho zamyslenia sa nad prípadom.

26. Žalovaný vo vyjadrení z 23.01.2023 uviedol, že sťažovateľ nepredložil také dôkazy, ktoré by dodanie prác dodávateľom BRASTRECH s.r.o. preukázali alebo ktoré by preukazovali, že dodanie bolo uskutočnené inou zdaniteľnou osobou registrovanou pre daň, a teda neuniesol dôkazné bremeno v zmysle ustanovení zákona o DPH. Podľa žalovaného nedošlo k splneniu základných podmienok pre priznanie práva na odpočítanie dane. Je zrejmé, že napadnuté rozhodnutia neboli založené na daňovom podvode ani na tzv. zneužití práva, ako to prezentuje sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, ale na záveroch, že nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľných plnení dodávateľom BRASTRECH s.r.o., ktorá neuskutočnila žiadne dodanie, príp. inou zdaniteľnou osobou registrovanou pre daň. V tomto prípade sú tieto závery žalovaného, ako aj správcu dane v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-154/20, Kemwater ProChemie. V danom prípade bolo posudzované a boli požadované dôkazy k preukázaniu priameho dodávateľa sťažovateľa, a teda na sťažovateľa nebolo ani nedôvodne prenášané dôkazné bremeno.

27. Uviedol, že závery správcu dane, žalovaného a aj správneho súdu sú v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Žalovaný tak zotrval na správnosti svojich záverov, stotožnil sa s napadnutým rozsudkom a kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť.

IV. Konanie na kasačnom súde, právne názory kasačného súdu

28. Prejednávaná vec bola dňa 06.02.2023 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“), ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie. Na kasačnom súde bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S sp. zn. 4Sfk/14/2023, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

29. Najvyšší správní soud preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

30. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

32. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

33. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

34. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

35. Kasačný súd v prvom rade k námietkam sťažovateľa ohľadne dôkazného bremena uvádza, že dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí byť schopný preukázať ním tvrdené skutočnosti, teda že splnil zákonom stanovené podmienky a nárok na odpočet DPH mu skutočne vznikol. Daňový subjekt, ktorý si chce odpočítať DPH, má dve povinnosti, a to povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenie dokázať. Povinnosť tvrdiť spočíva v samotnom uplatnení práva na odpočet DPH za splnenia zákonom stanovených podmienok a následne povinnosť dokázať svoje tvrdenie vyjadruje dôkazné bremeno daňového subjektu. Úlohou správcu dane je následne verifikovať skutočnosti, ktoré daňový subjekt dokladuje. Výsledok verifikácie však musí byť dostatočne podložený zisteniami správcu dane. To znamená, že nepostačuje len odôvodnenie správcu dane, že daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno pokiaľ zmysluplne a logicky nespochybní predložené tvrdenia a dôkazy. V tomto kontexte správca dane tiež nesie dôkazné bremeno, ktoré unesie len v prípade, že dokáže vážny a dôvodný nesúlad skutočnosti s účtovníctvom daňového subjektu. Aby správca dane svoje dôkazné bremeno uniesol, je nutné, aby identifikoval konkrétne skutočnosti, ktoré vzbudzujú jeho pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu. V prípade, že správny orgán unesie svoje dôkazné bremeno, tak je opäť povinnosť preukazovať svoje tvrdenia (resp. ich korigovať) na strane daňového subjektu, pričom spravidla využíva iné dôkazy než tie, ktoré už správca dane vierohodne spochybnil (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky - sp. zn. 8 Afs 40/2011 z 27.01.2012). Zároveň je tiež potrebné pripomenúť, že daňový subjekt je povinný preukazovať len skutočnosti, ktoré sám tvrdí a deklaruje. Dôkazné bremeno sa teda prerozdeľuje, resp. prelieva v závislosti od faktického a dôkazného stavu konania.

36. V tejto súvislosti vo vzťahu k neprimeranému dôkaznému bremenu, konkrétne k poukazom sťažovateľa na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj ako „SD EÚ“), ako aj judikatúry Najvyššieho súdu SR, kasačný súd uvádza, že právo na odpočítanie DPH je podmienené splnením formálnych ako aj hmotnoprávných požiadaviek. Hmotnoprávnymi podmienkami na odpočítanie dane vyplývajúce z čl. 168 a nasl. smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1) (ďalej „Smernica 2006/112/ES“) sú, že (1) poskytovateľom plnenia (deklarovaným dodávateľom) je iná osoba registrovaná pre daň (t. j. status osoby deklarovaného dodávateľa), že (2) predmetné plnenie fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie (t. j. materiálna existencia plnenia), a že (3) prijaté plnenie je príjmom (sťažovateľom) použité v rámci jeho ekonomickej činnosti. Pokiaľ vyššie uvedené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane nie sú splnené, pričom dôkazné bremeno je na osobe, ktorá si právo na odpočítanie dane uplatňuje (sťažovateľovi), právo na odpočítanie dane môže byť odopreté. Z uvedeného pritom jednoznačne vyplýva, že jednou z podmienok je, aby tovar alebo služby boli dodané osobou, ktorá má postavenie zdaniteľnej osoby.

37. Vyššie uvedené podmienky upravené v Smernici 2006/112/ES sú prevzaté do zákona o DPH. Platiteľ dane (sťažovateľ) si môže v zmysle zákona o DPH odpočítať daň:

- dňom vzniku daňovej povinnosti (§ 49 ods. 1 zákona o DPH),
- daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru alebo služby (§ 19 ods. 1 a ods. 2 zákona o DPH),

- daň, ktorej odpočet si platiteľ dane uplatňuje, musí byť voči nemu uplatnená iným platiteľom dane z tovarov alebo služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané (§ 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH),
- zároveň musí disponovať faktúrou od platiteľa dane (§ 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH), čo je však formálnou a nie hmotnoprávnou podmienkou na odpočítanie dane.

38. Z uvedeného vyplýva, že zatiaľ čo medzi materiálne podmienky patrí dodanie tovaru a postavenie (status) dodávateľa tovaru ako zdaniteľnej osoby, identita dodávateľa, resp. jeho správne uvedenie na faktúre patrí medzi podmienky formálne (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 zo dňa 9. decembra 2021, bod 25; vo veci Ferimet SL, C-281/20 zo dňa 11. novembra 2021, body 26, 27).??

39. Kasačný súd tak k prejednávanej veci zdôrazňuje, že pokiaľ správca dane, žalovaný a správny súd na viacerých miestach a najmä v súhrnných hodnotiacich záveroch preskúmaných rozhodnutí argumentovali, že sťažovateľ nepreukázal, že mu tovar bol dodaný od deklarovaného dodávateľa BRASTRECH s.r.o., a rovnako ani od inej zdaniteľnej osoby, spochybnili práve splnenie materiálnej/hmotnoprávnej podmienky práva na odpočítanie dane - dodanie tovaru, resp. služby osobou so statusom zdaniteľnej osoby podľa čl. 168 písm. a) v spojení s čl. 287 Smernice, ktorej preukázanie je na daňovom subjekte. Platí pritom, že nesplnenie hmotnoprávných podmienok na odpočítanie dane nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužiteľnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Odpočet DPH si sťažovateľ uplatnil sám, preto je povinný uchovávať a následne preukázať všetky doklady, ktoré preukazujú reálne uskutočnenie skutočností uvedených na faktúrach.

40. Kasačný súd zároveň zdôrazňuje, že k otázke dôkazného bremena takisto existuje početná a v zásade stabilná rozhodovacia prax kasačného súdu, vyjadrená napríklad v rozsudkoch sp. zn. 1Sžf/10/2015 zo dňa 03.02.2016, sp. zn. 6Sžfk/7/2016 zo dňa 27.09.2018, sp. zn. 5Sžfk/15/2018 zo dňa 30.04.2019 a iné. Z ustanovenia § 24 ods. 1 Daňového poriadku vyplýva, že z dôvodu ľahkej zneužiteľnosti práva na odpočet dane je dôkazným bremenom na preukázanie splnenia hmotnoprávných podmienok prioritne zaťažený práve daňový subjekt, ktorý si toto právo uplatňuje. Obchodné transakcie pritom nepostačujú deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou faktúrou a zmluvou), predložené doklady musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21.04.2020 a sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11.06.2019).

41. Ustálená rozhodovacia činnosť národných súdov, ako aj SD EÚ identifikovala rad okolností, ktoré samé osebe (bez ďalších okolností) nie sú spôsobilé vyvolať dôvodnú pochybnosť správcu dane o preukázaní splnenia materiálnych podmienok pre priznanie práva na odpočet DPH (osobitne ak nie je sporná existencia dodaného tovaru/služieb). Ide napríklad o (i) nekontaktnosť dodávateľa či subdodávateľov ako výlučnú okolnosť (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/44/2020 zo dňa 25.05.2021), (ii) nedostatok potrebných materiálnych a ľudských zdrojov pre vyrobenie alebo dodanie tovaru na strane dodávateľa či subdodávateľov (rozhodnutia SD EÚ vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 zo dňa 03.09.2020, bod 47, vo veci Maks Pen EOOD, C-18/13 zo dňa 13.02.2014, body 31, 32; vo veci Gábor Tóth, C-324/11 zo dňa 06.09.2012, bod 49), (iii) pochybnosti na subdodávateľských stupňoch obchodného reťazca (uznesenie SD EÚ vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 zo dňa 03.09.2020, bod 64).

42. Kasačný súd v predmetnej veci konštatuje, že pri spornom dodávateľovi BRASTRECH s.r.o. boli spochybnené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie DPH. Sťažovateľom predložené dôkazy vykonané dokazovanie totiž nepreukazujú, že ku zdaniteľným obchodom, ktoré sú predmetom faktúr za zdaňovacie obdobia máj, august, september a november 2015 skutočne došlo tak, ako to sťažovateľ deklaroval. Kasačný súd dospel rovnako ako správny súd k záveru, že sťažovateľ nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov (pomocné, stavebné a rekonštrukčné práce) tak, ako boli fakturované deklarovaným dodávateľom, pričom nebolo preukázané ani ich vykonanie iným platiteľom dane. Kasačný súd dodáva, že tak ako žalovaný, ani správny súd nespochybnil reálne vykonanie prác, spochybnené bolo ich vykonanie spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. alebo inou zdaniteľnou osobou a s tým spojené právo sťažovateľa na odpočítanie dane (pozn.: pre priznanie práva na odpočet DPH nepostačuje len samotná existencia tovaru/služby, ale musí byť preukázané aj ich dodanie iným platiteľom dane/inou zdaniteľnou osobou).

43. V prejednávanej veci neboli zistené ani iné skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali dodanie služby iným platiteľom dane (ako spoločnosťou BRASTRECH s.r.o.) a sťažovateľ uvedené ani netvrdil - trval na tom, že deklarované služby mu boli dodané spoločnosťou BRASTRECH s.r.o. Keďže

splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane preukazuje osoba, ktorá si odpočítanie dane uplatňuje (sťažovateľ), bol sťažovateľ následne povinný pochybnosti správcu dane vyvrátiť a preukázať, že hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane splnil. Je potrebné súhlasiť so sťažovateľom, že hmotnoprávnou podmienkou na odpočítanie dane nie je preukázanie konkrétnej osoby deklarovaného dodávateľa. Hmotnoprávnou podmienkou na odpočítanie dane - ako je uvedené vyššie - však je preukázanie statusu osoby dodávateľa (v nadväznosti na závery rozsudku SD EÚ C-154/20 Kemwater ProChemie), t. j. poskytovateľom plnenia je iná osoba registrovaná pre DPH, pričom dôkazné bremeno ohľadom statusu osoby dodávateľa je spravidla práve na osobe, ktorá si uplatňuje odpočítanie dane.

44. Kasačný súd ďalej sumarizuje, že pochybnosti správcu dane vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi BRASTRECH s.r.o. boli najmä nasledovné:

- konateľ tejto spoločnosti, p. Čech, o jej činnosti nič nevedel (zápisnica z ústneho pojednávania č. 100014668/2017 z 04.01.2017), osoba konajúca v jej mene, p. S. síce potvrdila dodanie služieb, avšak subdodávateľsky, a to spoločnosťou PreShov H+R, s.r.o. a bez vedomosti o ďalších podrobnostiach (zápisnica z ústneho pojednávania č. 100173100/2017 z 30.01.2017);

- osoba konajúca v mene spoločnosti PreShov H+R, s.r.o., p. T., potvrdil dodanie služieb, avšak tiež subdodávateľsky spoločnosťou MPV Consult, s.r.o., a navyše, oprávnenie p. T. konať v mene tejto spoločnosti bolo spochybnené;

- dodanie služieb spoločnosťou MPV Consult, s.r.o. bolo spochybnené, keďže jej konateľ dodanie služieb nepotvrdil a rovnako existovali pochybnosti o jeho konaní v mene tejto spoločnosti;

- sťažovateľ nepredložil žiadne iné relevantné dôkazy o tom, že deklarované služby mu boli skutočne dodané.

45. Keďže išlo o pochybnosti na strane priameho dodávateľa (ktorej konateľ o činnosti spoločnosti nič nevedel a zástupkyňa p. S. okrem uvedenia svojho subdodávateľa iné okolnosti uviesť nevedela), tieto pochybnosti i kasačný súd považuje za relevantné. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie nikde neuviedol, ako tieto pochybnosti správcu dane vyvrátiť (inak ako dôkazmi, ktoré boli správcom dane spochybnené) a ako dodanie služieb od deklarovaného dodávateľa spol. BRASTRECH s.r.o. (príp. iným dodávateľom, ktorý je platiteľom dane) relevantne preukázal. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza iba nekonkrétne tvrdenia, že bez akejkoľvek pochybnosti uniesol svoje dôkazné bremeno a ako dôkaz potvrdzujúci jeho tvrdenia predložil fotodokumentáciu vykonaných prác. Podľa kasačného súdu však takáto fotodokumentácia (súhlasne s názorom správcu dane a žalovaného) najmä nepreukazuje, či vôbec, kto, kedy, ako a v akom rozsahu sporné pomocné, rekonštrukčné a stavebné práce vykonal. Zo spisového materiálu tak nevyplýval žiaden dokument ani iný relevantný dôkaz, ktorým by sťažovateľ preukázal, že k dodaniu služieb skutočne došlo tak, ako to sťažovateľ deklaroval.

46. Kasačný súd zároveň poukazuje aj na povahu fakturovaného plnenia, kedy išlo o pomocné, rekonštrukčné a stavebné práce, kde bežne subjekty sú na plnení priamo jeho vlastnou realizáciou zúčastnené a disponujú dodacími listami, súpsmi vykonaných prác, zápismi z kontrolných dní, odovzdávacích či preberacích protokolov alebo dokonca stavebnými denníkmi. Na základe vykonaného dokazovania sa tak dodanie sporných služieb sťažovateľovi od spoločnosti BRASTRECH s.r.o. nepreukázalo, keďže nebolo preukázané, že toto plnenie by dodal deklarovaný dodávateľ a ani žiaden z ním uvádzaných subdodávateľov. Podstatná je pritom tá skutočnosť, že ani sám sťažovateľ nevedel správcovi dane predložiť žiadne relevantné dôkazy, ktoré by hodnoverne preukázali realizáciu deklarovaného obchodu.

47. Tu kasačný súd nesúhlasil ani so sťažovateľovou námietkou, ktorá sa týkala preukázania fiktívnosti plnenia a vedomosti sťažovateľa o jeho účasti na daňovom podvode. Kasačný súd prízvukuje, že nie je možné pri právnom posúdení dôvodu pre nepriznanie práva na odpočítanie dane kumulovať nesplnenie hmotnoprávnych podmienok s daňovým podvodom, resp. vedomostnou zločkou sťažovateľa o daňovom podvode alebo so zneužitím práva). Pokiaľ si daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry od dodávateľa, ktorého nákup tovaru/dodanie služieb bolo správcom dane spochybnené, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené v deklarovanom rozsahu a osobou uvedenou na faktúre, príp. inou zdaniteľnou osobou (iným platiteľom dane). Predloženie faktúry vystavenej v zmysle § 71 zákona o DPH (v prípade, že má všetky zákonom predpísané náležitosti) je len splnenie formálnej stránky na uplatnenie odpočítania dane. Ak však správcovi dane na základe vykonaného dokazovania vzniknú pochybnosti o pravdivosti údajov uvedených vo faktúre, je na platiteľovi, aby tieto pochybnosti odstránil, čo v uvedenom prípade sťažovateľ nevykonal. Sťažnostné body vo vzťahu k dôkaznému bremenu sťažovateľa, k splneniu hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane sťažovateľom a k posúdeniu veci ako daňového podvodu sú preto nedôvodné.

48. K namietaným procesným pochybeniam správca dane kasačný súd uvádza, že závery správca dane, žalovaného, ako aj správneho súdu, majú oporu v administratívnom spise, z ktorého vyplýva, že správca dane sťažovateľa so svojimi zisteniami priebežne oboznamoval, sťažovateľ nahliadol do spisu a vyhotovil si z nich fotokópie, teda sa k nim mohol vyjadriť. Správca dane ho informoval o výsluchoch svedkov, ktoré vykonal (napr. relevantná svedecká výpoveď p. Čecha a p. S.), pričom sťažovateľ sa ich nezúčastnil. Sťažovateľ kvalifikovane nenavrhol vypočuť žiadneho svedka. Kasačný súd dodáva, že argumentácia sťažovateľa je veľmi všeobecná, nekonkretizuje, pri akom úkone a akým spôsobom mu boli upreté jeho procesné práva. Navyše kasačný súd považuje za nutné uviesť, že sťažovateľ kasačnú sťažnosť dopĺňa aj o citácie a tvrdenia správneho súdu, ktoré sa však v napadnutom rozsudku správneho súdu nenachádzajú. Kasačný súd podotýka, že je na sťažovateľovi, akým spôsobom bude realizovať svoju procesnú obranu, avšak nemožno následne očakávať, že kasačný súd bude reagovať na každé jednotlivé tvrdenie sťažovateľa, obzvlášť pokiaľ už podstatu sťažovateľových námietok vysporiadala predchádzajúca súdna a správna prieskumná inštanca a pokiaľ sťažovateľ nepredkladá argumentáciu, ktorá by bola súvisiaca s prejedávaným prípadom.

49. I napriek uvedenému kasačný súd dopĺňa, že otázke využitia podkladov a listín z daňovej kontroly iných subjektov sa venoval napríklad v rozhodnutí sp. zn. 8Sžfk/76/2020 z 02.02.2022, kde v bode 39 uviedol, že „V súhrne je preto možné uviesť, že ak svedkovia vypočúvaní v rámci inej daňovej kontroly neboli vypočúvaní aj v daňovej kontrole sťažovateľky, nie je porušením procesných práv sťažovateľky to, ak o výsluchu takýchto svedkov upovedomená nebola. Uvedené neznamena, že je vylúčené, aby ako dôkaz v daňovej kontrole sťažovateľky nemohli byť použité ako podklady aj listiny z daňovej kontroly týchto iných subjektov, keď podľa názoru kasačného súdu, takto obstarané podklady (najmä protokoly z iných daňových kontrol) spĺňajú podmienku dôkazu podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku (4) Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.“

50. Kasačný súd preto k uvedenej veci zdôrazňuje, že správca dane postupoval správne pokiaľ si zabezpečil všetky relevantné informácie a dôkazy a hodnotil ich jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach a zároveň prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zároveň je potrebné podotknúť, že správca dane materiálnu, resp. právnu podstatu rozhodnutia vo veci nezaložil na skutočnostiach získaných KÚFS, konkrétne spomínaným začatím trestného stíhania vo veci trestného činu falšovania verejnej listiny, či len skutočnostiach zistených ohľadne subdodávateľov sťažovateľa tak, ako sa to snaží sťažovateľ vykresliť. Správca dane svoje rozhodnutia založil na už vyššie spomínanej skutočnosti, keď pri spornom dodávateľovi BRASTRECH s.r.o. boli spochybnené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty - existencia plnenia v rámci konkrétneho vzťahu medzi sťažovateľom a deklarovaným dodávateľom, príp. iným dodávateľom - platiteľom dane. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že služby neboli dodané tak, ako to uviedol sťažovateľ a že realita dodania služieb zdaniteľnou osobou nebola hodnoverným spôsobom preukázaná, teda svoje rozhodnutie založil na konkrétnych zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania v rámci daňového konania, a to v súlade s ustanovením § 24 Daňového poriadku. Ani sťažnostný bod ohľadom porušenia procesných práv sťažovateľa preto kasačný súd nepovažuje za dôvodný.

51. K sťažovateľom namietaným rozhodnutiam SD EÚ vo veci C-18/13, Maks Pen a C- 610/19 Vikingo Fővállalkozó Kft. kasačný súd uvádza, že tieto riešia primárne otázku spochybnených subdodávateľov, avšak v prípade sťažovateľa sa pochybnosti týkali i deklarovaného dodávateľa BRASTRECH s.r.o. Aj keď jednou z pochybností správca dane boli zistenia, že službu nemohli dodať deklarovaní subdodávateľia, pretože posledný v ich rade dodanie nepotvrdil, sťažovateľ sám nepredložil žiadne relevantné dôkazy o realite ich dodania. V rozhodnutí C-446/15 Signum Alfa Sped bola skutková situácia tiež odlišná, pretože dôvodom pochybností správca dane bolo, že deklarovaní dodávateľia nedisponovali ľudskými a materiálnymi zdrojmi potrebnými na vykonanie fakturovaných služieb v čase ich vykonania. V prípade sťažovateľa toto bola jedna z okolností, ktorú správca dane vzniesol, avšak jeho ďalšie pochybnosti boli založené na nedostatku podkladov od samotného sťažovateľa.

52. K sťažovateľovým ďalším námietkam kasačný súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Za tieto považoval kasačný súd otázky uvedené vyššie. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že správny súd sa posudzovanou vecou

dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a ktoré i kasačný súd považuje za správne.

53. V súlade s citovanými ustanoveniami súvisiacej právnej úpravy a vyššie uvedenými právnymi názormi, dospel kasačný súd k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu bol vydaný v súlade so zákonom a nezistil dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť preto ako nedôvodnú zamietol (v zmysle ust. § 461 SSP).

54. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.